

ΙΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗ ΗΓΙΑΙΑ

Deuile

ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

“Ελαβα απάντησι τῆς Ἀγνῆς στὴν ἐπιστολή μου μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ταχυδρομείου. Καθὼς τὴ διάβαζα, νόμιζα πὼς ἀκούγα τὴν Ἀγνὴ νὰ μοῦ μιλάη. Μοῦ φαινόταν πὼς ἡ γλυκεῖά τῆς φωνὴ ἀντηχοῦσε στ’ αὐτιά μου καὶ μετὰ γοῆτευε.

Τὴν ἴδια μέρα, καθὼς γύριζα στὸ διαμέρισμά μου μαζὺ μετὰ τὴν Πέγκοττυ, τὴν ὁποία εἶχα πάρει νὰ φάη μαζὺ μου, ζαφνιαστικὰ βλέποντας τὴν πόρτα μου ἀνοιχτὴ κι’ ἀκούγοντας μέσα φωνές.

Κύτταξα τὴν Πέγκοττυ χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τίποτε. Φαντάζεστε ὡστόσο εὐκόλα ποιά ἦταν ἡ κατάπληξις μου, ὅταν, μπαίνοντας μέσα στὸ σαλόνι, εἶδα τὴ θεία μου καὶ τὸν κ. Ντίκ.

Ἡ θεία μου καθόταν ἀπάνω στὶς ἀποσκευές τῆς, μετὰ τὸ κλουβὶ τῶν πουλιῶν τῆς μπροστά τῆς καὶ μετὰ τὸ γάτο τῆς στὰ γόνατά τῆς, ὅμοια μετὰ τὸ θηλυκὸ Ροβινσῶνα Κροῦσο, κι’ εἶπε τὸ τσαί τῆς. Ὁ κ. Ντίκ πάλι ἀκουμποῦσε στοχαστικὸς σ’ ἓνα μεγάλο χαρταετὸ σὰν κι’ αὐτοῦς ποὺ ξαμολοῦσαμε ἄλλοτε καὶ ἦταν περιστοιχισμένος ἀπὸ ἓνα σωρὸ δέματα!

— Ἀγαπημένη μου θεία! φώναξα. “ὦ! τί ἀπροσδόκητη εὐτυχία...

Φιληθήκαμε μετὰ μεγάλη διάχυσι. Ἄλλαξα, κατόπιν, μιὰ ἐγκάρδια χειραψία μετὰ τὸν κ. Ντίκ.

— “Ε! εἶπε ἡ θεία μου στὴν Πέγκοττυ, ἡ ὁποία εἶχε ἀποτραβηχτὴ φοβισμένη σὲ μιὰ γωνία. Τί κάνεις, εἶσαι καλά;

— Θυμᾶσαι τὴ θεία μου, Πέγκοττυ; τῆς εἶπα τότε κι’ ἐγώ.

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ἡ θεία μου, μὴν ἀποκαλῆς πειὰ αὐτὴ τὴ γυναῖκα μετὰ τὸ φριχτὸ ὄνομά τῆς. Ἀφοῦ παντρεύτηκε καὶ τὸ ξεφορτώθηκε, γιατί δὲν τὴ φωνάζεις μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς; Πὼς λέγεσαι τώρα, Π.; ρώτησε ἡ θεία μου, χρησιμοποιώντας μόνο τὸ ἀρχικὸ τῆς Πέγκοττυ γιὰ νὰ μὴν προφέρῃ ὀλόκληρο τὸ «φριχτὸ» ὄνομά τῆς.

— Μπάρκις, κυρία, ἀπάντησε ἡ Πέγκοττυ, κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι.

— Μπράβο! φώναξε ἡ θεία μου. Νὰ ἓνα ὄνομα ἀνθρωπινό! Τί κάνεις λοιπὸν, Μπάρκις; Ἐλπίζω πὼς εἶσαι κτλ.

Καὶ τῆς ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς.

Παίρνοντας θάρρος ἀπ’ τὰ φιλικὰ αὐτὰ λόγια τῆς θείας μου κι’ ἀπὸ τὴ χειραψία μετὰ τὴν ὁποία τὰ συνώδευσε, ἡ Πέγκοττυ προχώρησε, πῆρε τὸ χέρι τῆς θείας μου καὶ τὸ φίλησε μετὰ σεβασμό.

— Εἶμαστε πιὸ γρη῏ς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ξανασυναντηθήκαμε, ἐξακολούθησε ἡ θεία μου, ὑπονοώντας τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μου. Ἀλήθεια, ὠραία τὰ καταφέραμε τὴν ἡμέρα ἐκείνη!... Τρότ, παιδί μου, ἓνα φλυτζάνι τσαί ἀκόμα...

Ἔσπευσα νὰ σερβίρω τὴ θεία μου ποὺ καθόταν ὀλόγισα, ὅπως πάντα, ἀπάνω στὶς ἀποσκευές τῆς καὶ τόλμησα νὰ τῆς πῶ ὅτι δὲν καθόταν καθόλου βολικά.

— Ἀφήστε με νὰ σᾶς φέρω κοντὰ σας μιὰ πολυθρόνα, ἐπρόσθεσα. Θέλει κουρασθῆτε ἔτσι.

— Εὐχαριστῶ, Τρότ, μοῦ ἀπάντησε, μὰ προτιμῶ νὰ κάθωμαι στὰ ἀγαθὰ μου!

Ἡ ἀπάντησίς τῆς αὐτὴ μετὰ ξάφνιασε. Ἠξέρα καλὰ τὴ θεία μου καὶ κατάλαβα πὼς εἶχε κάποια μυστικὴ σημασία ἢ κουβέντα τῆς. Συγχρόνως πρόσεξα ὅτι κάρφωνε τὸ βλέμμα τῆς ἀπάνω μου, μὲν μὲν κύτταξα ἄλλοῦ κι’ ὅτι φαινόταν πὼς δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη, ἂν καὶ διατηροῦσε ὅλη τὴν ἀπάθειά τῆς καὶ τὴν ψυχραιμία τῆς. Ἀρχισα τότε ν’ ἀναρωτιέμαι μήπως εἶχα κάνει τίποτε ποὺ νὰ μπορούσε νὰ τὴν προσβάλη, κ’ ἡ συνείδησίς μου μοῦ θύμιζε ὅτι δὲν τῆς εἶχα πῆ ἀκόμη τίποτε σχετικῶς μετὰ τὴν Ντόρα.

Μήπως ἐπρόκειτο τάχα γι’ αὐτό, καθὼς ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μιλοῦσε παρὰ μόνο ὅταν θὰ τῆς ἔβρεσε, κάθησα κοντὰ τῆς κι’ ἀρχισα νὰ μιλάω μετὰ τὸ πουλιά, νὰ παίζω μετὰ τὸ γάτο καὶ νὰ δείχνωμαι ὅσο πιὸ ἡσυχος μπορούσα. Μὰ κατὰ θάθος ἤμουν ἀνήσυχος κι’ αὐτὸ ποὺ

με ἀνησχοῦσε ἀκόμα περισσότερο, ἦταν ὅτι κι’ ὁ κ. Ντίκ, ποὺ καθόταν πίσω ἀπ’ τὴ θεία μου, ἀκουμπισμένος στὸ χαρταετὸ του, μοῦ τὴν ἔδειχνε κάθε τόσο κρυφὰ μετὰ τὸ δάχτυλό του καὶ κουνούσε τὸ κεφάλι του πένθιμα.

— Τρότ, εἶπε τέλος ἡ θεία μου, ἀφοῦ ἤπια τὸ τσαί τῆς, — μπόρεις ν’ ἀκούσης κι’ ἐσὺ, κυρία Μπάρκις, — Τρότ, ἀπόκτησε λίγη δραστηριότητα κι’ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ σου;

— Τὸ ἐλπίζω, θεία μου...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε ἡ θεία μου κυττάζοντάς με μετὰ ὕφος σοβαρὸ, ποιὸς εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη σου, ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο προτιμῶ νὰ μένω καθισμένη ἀπάνω στὶς ἀποσκευές μου;

Κούνησα τὸ κεφάλι μου, ἀνίκανος νὰ μαντέψω.

— Γιατί αὐτὲς ἡ ἀποσκευές, ἀπάντησε ἡ θεία μου, ἀποτελοῦν ὅλα μου τ’ ἀγαθὰ, ὅλη μου τὴν περιουσία... Γιατί καταστράφηκα, ἀγαπημένο μου παιδί...

Ἄν ἐκείνη τὴ στιγμή κατέρρευε τὸ σπίτι μέσα στὸ ποτάμι καὶ μᾶς παρέσυρε ὅλους, δὲν θὰ ἔνοιωθα τὸν τρομερὸ κλονισμὸ ποὺ ἔνοιωσα τὴ στιγμή ἐκείνη.

— Ὁ Ντίκ τὸ ξέρει, ἐξακολούθησε ἡ θεία μου, βάζοντας γαλήνια τὸ χέρι τῆς στὸν ὄμο μου. Εἶμαι κατεστραμμένη, ἀγαπημένο μου Τρότ! Ὅ,τι ἔχω τώρα στὸν κόσμω, θρίσκεται μέσα σ’ αὐτὴ τὴν κάμαρη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βίλλα, ποὺ ἀνέθεσα στὴν Ζανέττα νὰ τὴν νοικιάση. Μπάρκις, πρέπει νὰ θροῦμε ἀπόψε μιὰ κάμαρη γιὰ τὸν κ. Ντίκ. Γιὰ ν’ ἀποφύγουμε τὰ ἔξοδα, θὰ μπορούσες ἴσως νὰ ἐτοιμάσης ἐδῶ καμμιὰ γωνία γιὰ μένα... Ὅπου καὶ νᾶνε δὲν μετὰ νοιάζει... Θὰ εἶνε μονάχα γι’ ἀπόψε... Θὰ ξαναμιλήσουμε γιὰ ὅλα αὐτὰ λεπτομερέστερα αὔριο.

Συνῆλθα ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὴ θλίψι ποὺ δοκίμαζα γιὰ λογαριασμὸ τῆς (γιὰ λογαριασμὸ τῆς μόνο, εἶμαι βέβαιος γι’ αὐτὸ), ὅταν τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά μου φωνάζοντας ὅτι γιὰ μένα μόνο λυπόταν καὶ στενοχωριόταν.

Μὰ κατανίκησε γρηγορὰ τὴν ταραχὴ τῆς, καὶ εἶπε μετὰ ὕφος περισσότερο θριαμβευτικὸ παρὰ συντετριμμένο:

— Πρέπει ν’ ἀντιμετωπίσουμε θαρραλέα τὴ δοκιμασία, χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ μᾶς τρομάξη, ἀγαπημένο μου παιδί. Πρέπει νὰ παίξουμε τὸ παιγνίδι μας ὡς τὸ τέλος: Θὰ νικήσουμε τὴν κακὴ τύχη!

IV

Μόλις ἀνέκτησα κάπως τὴν ψυχραιμία μου, ἐπρότεινα στὸν κ. Ντίκ νὰ τὸν πάω στὴν κατοικία τῆς Πέγκοττυ, ὅπου θὰ κοιμόταν στὴν κάμαρη ποὺ εἶχε ἀφήσει ἀδειανὴ ὁ ἀδελφός τῆς.

Στὸ δρόμο προσπάθησα νὰ μάθω ἂν ὁ κ. Ντίκ εἶχε τὴν παρामीκρὴ ἰδέα τῆς ἀφορμῆς τῆς οικονομικῆς καταστροφῆς τῆς θείας μου. Μὰ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ πληροφορία. Μοῦ εἶπε μόνο ὅτι ἡ θεία μου, τοῦ εἶχε πῆ πρὸ δύο ἡμερῶν: «Ντίκ, εἶσαι πραγματικὰ ὁ φιλόσοφος ποὺ σὲ ὑπεθέτω;» Κι’ ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε: «Ναί, τὸ ἐλπίζω». Τότε ἡ θεία μου τοῦ ξαναεἶπε: «Ἐ, λοιπὸν, εἶμαι κατεστραμμένη». Κι’ ὁ Ντίκ τῆς ἀπάντησε: «ὦ! ἀλήθεια!» Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εὐχαρίστησε πολὺ τὴ θεία μου καὶ τὴν ἄλλη μέρα κιάλας ἐεκίνησαν γιὰ νᾶρθουν νὰ μετὰ θροῦν.

Ὁ κ. Ντίκ εἶχε ὕφος πολὺ γαλήνιο καθὼς μοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴ διήγησι καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτὸ μετὰ νύρησε τόσο, ὡστε τοῦ ἐξήγησα ὅτι οικονομικὴ καταστροφή σημαίνει ἀπόγνωσις, στενοχώρια, πείνα. Μὰ μετανόησα ἀμέσως γιὰ τὴ σκληρότητά μου, καθὼς εἶδα τὰ μάγουλά του νὰ χλωμιάζουν καὶ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπ’ τὰ μάτια του, καθὼς μετὰ κύτταζε μ’ ἓνα βλέμμα τόσο πονεμένο, ποὺ θάφτανε γιὰ νὰ μαλακώσῃ μιὰ καρδιά ἀπείρως σκληρότερη ἀπὸ τὴ δική μου.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα, Τρότ; μετὰ ρωτοῦσε μετὰ ὕφος ἀπελπισμένο.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ διατηρήσουμε τὴ γαλήνη μας καὶ νὰ μὴ δείχνουμε στὴ θεία μου πόσο λυπημένοι εἶμαστε.

Ἡ θεία μου ἄλλωστε διατηροῦσε μιὰ γαλήνη πού θά μποροῦσε νά χρησιμεύσει ὡς παράδειγμα σέ ὅλους μας. Δειχνόταν ἐξαιρετικά καλή πρὸς τὴν Πέγκοττυ καὶ φαινόταν πὼς θρίσκειται τόσο ἄνετα ὅσο καὶ στὸ σπῆτι της, πρᾶγμα παράδοξο γιὰ μένα πού ἤξερα πόσο ἀντιπαθοῦσε τὸ Λονδίνο. Συμφωνήσαμε νὰ κοιμηθῆ στὴν κάμαρή μου καὶ νὰ πλαγιάσω ἐγὼ στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ στὸν ὕπνο της. Θεωροῦσε ὡς μεγάλο πλεονέκτημα τοῦ σπιτιοῦ τὸ ὅτι θρίσκοταν τόσο κοντὰ στὸ ποτάμι κι' αὐτὸ γιὰ τὴν περίπτωση πῦρκαϊᾶς.

— "Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου Τρότ, μοῦ εἶπε ὅταν ἐτοιμάστηκα νὰ τῆς δώσω τὸ νυχτερινό της ποτό.

— Δὲν θέλετε νὰ πάρετε τίποτε, θεία μου, οὔτε τὸ κρασί σας;

— "Ὅχι, ἀγαπημένο μου παιδί.

— Μὰ ἔχω κρασί ἐγώ, θεία μου. Καὶ σεῖς παίρνετε πάντα τὸ θράδυ κρασί.

— Φύλαξέ το γιὰ καμμιά ἀρρώστεια, ἀποκρίθηκε ἡ θεία μου. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε σπατάλες.

"Ἐμεινε λίγο σιωπηλὴ κι' ἔπειτα μοῦ ξανᾶπε:

— Ξέρεις, Τρότ, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ γνωρίζω καινούργιους ἀνθρώπους. Μὰ ξέρεις, ἡ Μπάρκισ σου μοῦ ἀρέσει.

— Χίλιες λίρες θά μ' εὐχαριστοῦσαν λιγώτερο ἀπ' αὐτὴ τὴν κουβέντα σου, θεία μου.

— Ναί, μοῦ ἀρέσει γιατί σ' ἀγαπάει πολὺ καὶ γιατί εἶνε καλὴ γυναίκα. Ξέρεις, τώρα πού ἔλειπες προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα μερίδιον ἀπ' τὰ χρήματά της, με τὴν πρόφασιν ὅτι ἔχει πολλὰ... Τὴν ἀνόητη!

Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς θείας μου, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά.

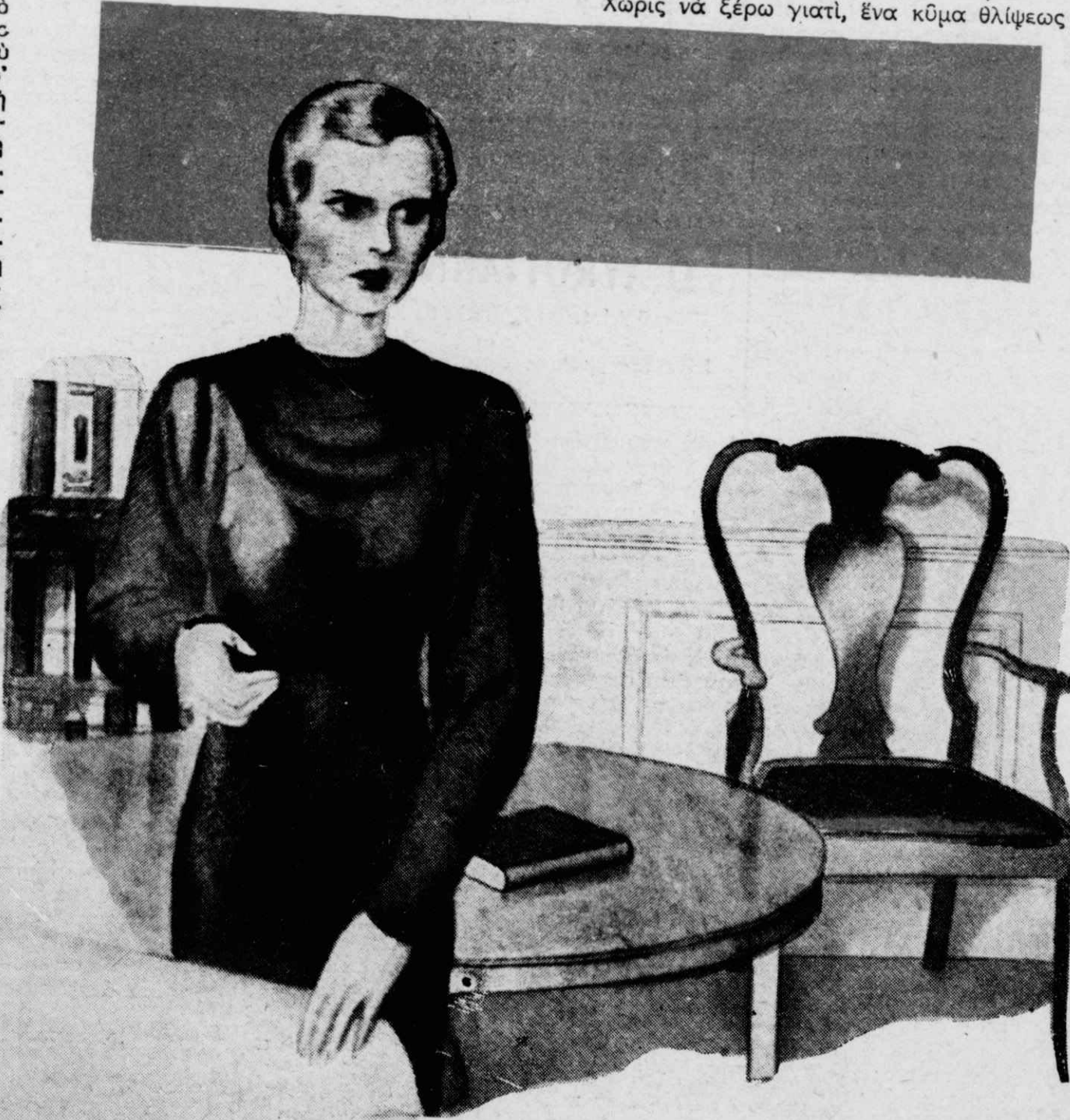
— Εἶνε τὸ πιὸ ἀστεῖο πλάσμα πού γνώρισα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἐξοκλόουθησε ἡ θεία μου. Τὸ κατάλαβα αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὴν εἶδα κοντὰ στὴ δυστυχισμένη μικρούλα, τὴ μητέρα σου. Ἐχει μεγάλη καλωσύνη μέσα της.

Καὶ κἀνοντας πὼς γελάει, ἐπὼφελήθη ἡ κῆ της εὐκαιρίας γιὰ νὰ σκοπίσῃ τὰ δάκρυά της. Ἐπειτα ἐπρόσθεσε:

— Ἡ Μπάρκισ μοῦ εἶπε τὴν ὥρα πού ἔλειπες τὴ συμφορὰ πού χτύπησε τοὺς δικούς της στὸ Γιάρμουθ. Τὰ ξέρω ὅλα...

— "Ὡ! τὴ φτωχοῦλα Ἐμιλυ! ψιψιψι...

— Μὴ τὴν λές «φτωχοῦλα»! Ἡ

Ἡ Ἄγνη κοκκίνισε, χλόμιασε, φαινόταν τρομοκρατημένη, τὰ μάτια της εἶχαν ανοίξει διάπλατα.

ταν μιὰ ἀσυλλόγιστη, πού τοὺς ἔκανε ὅλους γύρω της δυστυχισμένους. Φίλησέ με, Τρότ... Ἐμαθα καὶ τὰ δικά σου... Καὶ καθὼς με φιλοῦσε ἐπρόσθεσε:

— "Ὡ! Τρότ, εἶνε ἀλήθεια πὼς εἶσ' ἐρωτευμένος; Εἶν' ἀλήθεια;

— Ναί, θεία μου! ἀπάντησα κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά. Μὰ τὴν λατρεύω!...

— Ἀγαπᾶς ἀλήθεια τὴν Ντόρα; ξανᾶπε ἡ θεία μου. Κ' εἶμαι βέβαιη πὼς θά πῆς ὅτι εἶνε γοητευτικὴ...

— "Ὡ! εἶνε πραγματικά, θεία μου...

— Καὶ ἀνόητη; ἔκανε ἡ θεία μου γελῶντας.

— "Ὡ! θεία μου!...

Σοβαρὰ, δὲν εἶχα σκεφθῆ ἀκόμα ὡς τότε ὅτι ἡ Ντόρα μποροῦσε νὰ εἶνε ἀνόητη. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις με πρόσβαλε. Μὰ συγχρόνως μοῦκανε ἐντύπωση.

— Καλά! καλά! ἔκανε ἡ θεία μου με καλωσύνη. Ἦθελα νὰ μάθω... Δὲν θέλω νὰ τὴν ὑποτιμῶ! Φτωχὰ παιδιὰ!

— Εἶμαστε νέοι καὶ χωρὶς πείρα, τὸ ξέρω καλὰ, θεία μου, τῆς ἀπάντησα. Καὶ ξέρω ἀκόμα ὅτι λέμε καὶ σκεφτόμαστε πράγματα λίγο τρελλά... Μὰ ἀγαπιόμαστε σοβαρὰ, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... Ἄν φανταζόμουν ὅτι ἡ Ντόρα μποροῦσε ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ ἓναν ἄλλο, ἢ ν' ἀγαπήσῃ ἐγὼ μιὰ ἄλλη, ἢ νὰ πάψω νὰ τὴν ἀγαπῶ, δὲν ξέρω τί θάκανα!... Μοῦ φαίνεται πὼς θά τρελλαινόμουν...

— "Ἄ! Τρότ! ἔκανε ἡ θεία μου, κουνῶντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της. Τυφλοὶ, τυφλοὶ πού εἶσατε!... Τρότ, τὰ αἰσθήματα μεταβάλλονται εὐκόλα...

— Ἄν ξέρατε, θεία μου, πόσο ἡ Ντόρα, εἶνε πιστὴ καὶ εἰλικρινής!

— "Ὡ Τρότ! ξαναεἶπε. Τυφλέ! Τυφλέ!

Χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, ἓνα κύμα θλίψεως με πλημμύρισε

τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐνοιώσα ἓν ἀκαθόριστο συναίσθημα πὼς εἶχα χάσει κάτι, πὼς μιὰ μεγάλη σκιά με τύλιγε.

— Ὡστόσο, συνέχισε ἡ θεία μου, δὲν θέλω ν' ἀπογοητεύσω δύο παιδιὰ σὰν ἐσᾶς ἢ νὰ τὰ κάνω δυστυχισμένα... Ἄς πάροουμε τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρὰ, με τὴν ἐλπίδα πὼς θάχη μιὰ ὑτυχισμένη κατάληξι... Ἐχοῦμε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστὰ μας...

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἤσαν καθόλου ἐνθαρρυντικά γιὰ ἓναν νέο, τρελλὰ ἐρωτευμένο σὰν ἐμένα. Μὰ ἤμουν εὐτυχισμένος οὐ ποὺ θάχα τὴ θεία μου γιὰ νὰ τῆς λέω τοὺς ἐρωτικὸ ὅς

μου καύμους...

Θυμήθηκα τότε ότι η θεία μου έπρεπε να'νε κουρασμένη. Την ευχαρίστησα θερμά για τις ενδείξεις αυτές της στοργής της και την ώδηγησα να κοιμηθώ στην κάμαρή μου, όπου καληνυχτιστήκαμε τρυφερά.

Θεέ μου! Πόσο δυστυχισμένο ένοιωσα τον έαυτό μου, μόλις θρέθηκα στο κρεβάτι μου. Σκεφτόμουν ότι στο έξις, θα ήμουν ένας φτωχός στα μάτια του ύποψηφίου πεθερού μου κ. Σπένλου, ότι δεν είχα πειρά την περιουσία που νόμιζα ότι είχα όταν έκανα την έρωτική μου έξομολόγηση στην Ντόρα. Είχα καθήκον να της τά πω όλα και να της δώσω πίσω το λόγο της αν τον ήθελε.

"Εσπαζα το κεφάλι μου να βρω πώς θα μπορούσα να ζήσω χωρίς να κάνω τίποτε όσο καιρό θα ήμουν συνδεδεμένος ακόμη με τον κ. Σπένλου, πώς θα μπορούσα να βοηθήσω τη θεία μου.

Μά δεν εύρισκα τίποτε. "Εβλεπα πώς ήμουν χωρίς χρήματα, με ρούχα φθαρμένα... Ούτ' ένα μικρό δώρο δεν θα μπορούσα πειρά να κάνω στην Ντόρα!...

Θεέ μου! Θεέ μου! πόσο ήμουν δυστυχισμένος εκείνη τη νύχτα!...

"Εκανα όλη τη νύχτα όνειρα σχετικά με τη φτώχεια, μά μου φάνηκε πώς ούτε μία στιγμή δεν κοιμήθηκα πραγματικά. "Εβλεπα πώς ήμουν ντυμένος με κουρέλια, πώς γύριζα στους δρόμους πλανόδιος μικροπωλητής, πώς πεινούσα, πώς η Ντόρα μ' έδιωχνε...

Μά κ' η θεία μου δεν κοιμήθηκε καλύτερα τη νύχτα εκείνη, γιατί την άκουγα να πηγαινοέρχεται συνεχώς στην κάμαρή της. Δυό-τρεις φορές μάλιστα ήρθε στο σαλόνι ανάλαφρα κ' έσκυψε πάνω απ' τον καναπέ, όπου κοιμόμουν. Την άκουσανά ψιθυρίζη: «Παιδί μου! Παιδί μου!» κι' αυτό μεγάλωνε ακόμα περισσότερο τη λύπη μου...

"Ετσι πέρασε η τρομερή εκείνη νύχτα. Το πρωί, όταν σηκώθηκα από το κρεβάτι μου, ένας λαμπρός ήλιος έμπαινε μέσα στην κάμαρή μου.

"Υπήρχαν τότε εκεί στη γειτονιά μου παλιά ρωμαϊκά λουτρά, όπου πήγαινα και λουζόμουν συχνά. Ντύθηκα άθόρυθα και, αφήνοντας την Πέγκοττυ να φροντίση για τη θεία μου, πήγα να βουτήξω μέσα στο κρύο νερό, και να κάνω έναν περίπατο προς το Χάμστηντ. "Ελπίζα πώς έτσι θα ξεκαθάριζε λίγο το μυαλό μου και μου φαίνεται ότι πραγματικά το λουτρό κι' ο περίπατος μου έκαναν καλό, γιατί σκέφτηκα ότι το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνω, ήταν να δώ αν μπορούσε ν' άκυρωθώ το συμβόλαιο που είχα κάνει με τον κ. Σπένλου και να μου επISTRÉψη τα χρήματα που του είχε καταβάλει η θεία μου, ή τουλάχιστον ένα μέρος τους. Προγευμάτιστα στο Χάμστηντ κι' έπειτα, άπορροφημένος δλόκληρος από την πρώτη προσπάθεια με την όποια θ' αντιμετώπιζα την καινούργια μας κατάσταση, τράβηξα προς τα γραφεία του κ. Σπένλου, άκολουθώντας τους φρεσκοποτισμένους δρόμους, ανάμεσα από τ' άρώματα που ξεχυνόντουσαν από τους γειτονικούς κήπους.

"Εφτασα τόσο νωρίς, ώστε αναγκάστηκα να περιπλανηθώ μισή ώρα πριν άνοιξουν τα γραφεία. "Όταν άνοιξαν τέλος και μπήκα μέσα, κάθησα σε μία ήσυχη γωνιά, κυττάζοντας τις άντικρινές καπνοδόχους που τις φώτιζε ο ήλιος, κι' όνειροπολώντας την Ντόρα ως τη στιγμή που ο κ. Σπένλου μπήκε μέσα, φρέσκος και κορδωμένος.

— Τί κάνεις, Κόπερφιλντ; μου φώναξε. Τί ώραίο πρωί!

— Πραγματικά, πολύ ώραίο, κύριε, του άπάντησα. Θα μπορούσα να σάς πω μία λέξη πριν φύγετε για τα δικαστήρια;

— Βέβαια, είπε. "Ελα στο γραφείο μου.

Τον άκολούθησα κι' ενώ εκείνος φορούσε την τήβεννό του, του είπα:

— Με λύπη μου σάς λέω ότι έχω δυσάρεστα νέα από τη θεία μου.

— "Αλήθεια; έκανε ο κ. Σπένλου. Θεέ μου!... Δεν φαντάζομαι να έπαθε τίποτε;...

— "Όχι, δεν πρόκειται για την υγεία της. Μά η θεία μου έπαθε μεγάλες χρηματικές καταστροφές... Με μία λέξη δεν της μένουν παρά άσήμαντα πράγματα.

— Κόπερφιλντ, με κάνεις να λυπάμαι πολύ...

Κούνησα το κεφάλι μου κι' έξακολούθησα:

— Πραγματικά, η κατάσταση της μετεβλήθη τόσο, ώστε

ήρθα να σάς ρωτήσω μήπως θα ήταν δυνατόν... έστω και με θυσία έκ μέρους μας ενός μέρους του ποσού που σάς κατεβλήθη... ν' άκυρώσουμε το συμβόλαιό μας;...

Το τί μου στοίχιζε αυτή η πρότασις που του έκανα, κανένας δεν μπορεί να το φανταστή; ήταν σαν να ζητάω ως χάρι το να έξοριστώ μακριά από την Ντόρα.

— Ν' άκυρώσουμε το συμβόλαιό μας, Κόπερφιλντ; έκανε. Να το άκυρώσουμε;

Του έξηγήσα με άρκετή σταθερότητα ότι, για τη στιγμή, δεν υπήρχε άλλος τρόπος να ζήσω παρά εργαζόμενος. Τον έβεβαίωσα ότι δεν είχα κανένα φόβο για το μέλλον, κι' επέμεινα ως προς αυτό, σαν να'θελα να του δώσω να καταλάβη ότι μία μέρα θα ήμουν ένας γαμπρός εύπρόσδεκτος.

— Λυπάμαι πολύ γι' αυτή την είδησι, Κόπερφιλντ, είπε ο κ. Σπένλου, πολύ στενοχωρημένος. Μά δεν συνηθίζεται καθόλου ν' άκυρώνεται ένα συμβόλαιο για τέτοιους λόγους... Δεν ύπάρχει τέτοιο προηγούμενο στο έπάγγελμά μας... "Ωστόσο...

— Είστε πολύ καλός κύριε Σπένλου, είπα, αλλά σίγουρα ελπίζοντας ότι θα υποχωρούσε.

— Καθόλου, μη μ' ευχαριστείς, μου είπε. "Ηθελα να πω: "Αν είχα τα χέρια μου ελεύθερα... Μά έχω έναν συνέταιρο, καθώς ξέρεις: τον κ. Ζόρκινς...

"Όλες μου η έλπίδες κατέρρευσαν, μά έκανα μία τελευταία προσπάθεια.

— Νομίζετε, κύριε, είπα, ότι αν άπευθυνόμουν στον κ. Ζόρκινς...

Ο κ. Σπένλου κούνησε το κεφάλι του με ύφος άποθαρρυντικό.

— Μάρτυς μου ο Θεός, είπε, αν είμαι άδικος άπέναντι κανενός, και προπάντων άπέναντι του κ. Ζόρκινς. Μά ξέρω το συνέταιρό μου, Κόπερφιλντ... Ο κ. Ζόρκινς δεν είναι άνθρωπος που μπορεί να λάβη ύπ' όψει του μια αίτησι αυτού του είδους. Ο κ. Ζόρκινς είναι άνθρωπος των παραδόσεων και των σταθερών άρχων. "Εξ άλλου, τον ξέρεις.

Δεν τον ήξερα καθόλου. "Ηξερα μόνο ότι ο κ. Ζόρκινς διεύθυνε άλλοτε μόνος του τα γραφεία κι' ότι ζούσε τώρα σ' ένα σπίτι που είχε άπόλυτη ανάγκη από άσπρισμα, ότι έρχόταν πολύ άργά στο γραφείο και έφευγε πολύ νωρίς κι' ότι κανείς δεν τον συμβουλευόταν.

— Μήπως έχετε καμμία αντίρρησι στην έπιθυμία μου, να μιλήσω στον κ. Ζόρκινς; ρώτησα.

— Καμμία, άπάντησε ο κ. Σπένλου. Μά ξέρω τον κ. Ζόρκινς. Θα εύχόμουν να ήταν διαφορετική η κατάσταση, γιατί

να σε ύποστηρίζω. Δεν έχω καμμία αντίρρησι να μιλήσης στον κ. Ζόρκινς, Κόπερφιλντ, αν νομίζης πως απ' αυτό το διάβημα μπορεί να βγή κάποιο άποτέλεσμα.

"Επωφελούμενος αυτής της άδείας, που τη συνώδεψε μία έγκάρδια χειραψία, ξανάρχισα να σκέφτωμαι την Ντόρα και να κυττάζω τον ήλιο από το παράθυρο ως τη στιγμή που έφτασε ο κ. Ζόρκινς. "Ανέβηκα τότε στο γραφείο του, όπου η εμφάνισις μου του έκανε μεγάλη έντύπωσι.

— "Εμπάτε λοιπόν, κύριε Κόπερφιλντ, μου είπε. "Εμπάτε!

"Εμπήκα, κάθησα και του έξέθεσα τί ήθελα, σχεδόν με τα ίδια λόγια, όπως και στον κ. Σπένλου. Ο κ. Ζόρκινς δεν είχε καθόλου το κατσούφικο ύφος που του άπέδιδαν: "Ηταν ένας άνθρωπος καμμία έξηνταριά χρόνων, με φυσιογνωμία γλυκειά και πλαδαρή. Πρεζάριζε τόσο, ώστε ίσχυριζόντουσαν στα γραφεία ότι ζούσε μόνο από ταμπάκο.

— Τα είπατε όλ' αυτά στον κ. Σπένλου; με ρώτησε, άφοϋ με άκουσε ως το τέλος, με ύφος πολύ άνήσυχο.

— Ναι, του άπάντησα, κι' αυτός μου μίλησε για σάς.

— Είπε πώς θα έφερνα αντίρρησεις; ρώτησε ο κ. Ζόρκινς. "Αναγκάστηκα να του άπαντήσω ότι ο κ. Σπένλου θεωρούσε αυτό το πράγμα ως πολύ πιθανόν.

— Λυπάμαι πολύ, κύριε Κόπερφιλντ, μά δεν μπορώ να κάνω τίποτε για σάς, είπε νευρικά ο κ. Ζόρκινς. Το γεγονός είναι... μά έχω ένα ραντεβού στην Τράπεζα και σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε.

Κι' άφοϋ είπε αυτά τα λόγια, σηκώθηκε βιαστικά κι' έφυγε από το γραφείο, στο όποιο έκανε να ξαναπαρουσιαστή τρεις δλόκληρες ήμέρες.

"Όταν γύρισε ο κ. Σπένλου από τα δικαστήρια, του διηγήθηκα τη συνάντησί μου με τον κ. Ζόρκινς και του έδωσα να καταλάβη ότι περίμενα απ' αυτόν να μεταπέιση το σκληρό συνέταιρό του.

Παρακολούθητε

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

του ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Είνε πραγματικό άριστούργημα.

— Κόπερφιλντ, μου είπε ο κ. Σπένλοου μ' ένα λεπτό χαμόγελο, δεν ξέρεις τόν κ. Ζόρκινς όσα χρόνια τόν ξέρω εγώ. Είν' ένας άνθρωπος που δεν αλλάζει ποτέ γνώμη.

Μά είν' αλήθεια ότι εγώ δεν ήξερα ποιός από τούς δύο συνεταιίρους ήταν εκείνος που δεν ήθελε την άκύρωσι του συμβολαίου μας.

“Εφυγα από τὰ γραφεία έξαιρετικά αποθαρρημένος και ξαναπήρα τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ.

Καθὼς κόντευα νὰ φθάσω, ἕνα ἀμάξι πὸν ἐρχόταν ἀπὸ πίσω μου, στάθηκε ἀκριβῶς πλάι μου καὶ τράβηξε τὴν προσοχή μου. “Ἐνα ὠραίο χέρι ἀπλώθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα του καὶ ἕνα πρόσωπο μοῦ χαμογέλασε — ἕνα πρόσωπο πὸν ὁσάκις τὸ ἀντίκρυζα ἔνοιωθα μιὰ ἐντύπωση χαρᾶς καὶ γαλήνης. Ἦταν ἡ Ἄγνη!

— Ἄγνη! φώναξα χαρούμενος. “ὦ! ἀγαπητή μου Ἄγνη! Τί χαρὰ νοιώθω πὸν σε βλέπω!... Τέτοια χαρὰ κανένας ἄλλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ μοῦ τὴν δώσει.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ Ἄγνη μὲ τὴν στοργικὴν τῆς φωνή.

— Ἐχὼ τόσα πράγματα νὰ σοῦ πῶ! ἔξακολουθήσα. “Ἐφτασε μόνο νὰ σε ἰδῶ γιὰ νὰ νοιώσω τὴν καρδιά μου ν' ἀλαφρώσει. “Ἄν εἶχα ἕνα μαγικὸ ραβδί, μονάχα ἐσένα θὰ τοῦ ζητοῦσα νὰ μοῦ παρουσιάσει...

— Δὲν τὸ πιστεύω! ἔκανε ἡ Ἄγνη γελῶντας.

— “ὦ! ἴσως νὰ τοῦ ζητοῦσα τὴν Ντόρα πρῶτα! τῆς ὠμολόγησα κοκκινίζοντας.

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ λέω! ἔκανε ἡ Ἄγνη γελῶντας.

— Μὰ ἐσύ θὰ ἦσουν ἡ δεύτερη! εἶπα. Μὰ πὸν πᾶς;

Μοῦ εἶπε ὅτι ἐρχόταν στὸ σπίτι μου νὰ δῆ τὴν θεία μου. Καθὼς ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος, κατέβηκε, πιαστήκαμε ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ κάναμε τὸν ὑπόλοιπο δρόμο μαζί. Γιὰ μένα ἡ Ἄγνη ἦταν ἡ προσωποποίησης τῆς ἐλπίδας. “Ἐφτασε ἡ παρουσία τῆς γιὰ νὰ μὲ μεταμορφώσει σὲ μιὰ στιγμή.

Ἡ θεία μου τῆς εἶχε στείλει μιὰ σύντομη ἐπιστολή, ὅπου τῆς ἐξηγοῦσε τὶς ἀναποδιές πὸν τὴν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Ντουβρ κι' ὅπου ἐπρόσθετε ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί τῆς, κι' ὅτι ἦταν τόσο καλὰ στὴν ὑγεία τῆς, ὥστε δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχεῖ κανεὶς γιὰ λογαριασμό τῆς. Ἡ Ἄγνη λοιπὸν εἶχε ῥθῆ γιὰ νὰ δῆ τὴν θεία μου, γιὰ τὴν ἐνοιωθῆν μεγάλη συμπάθεια ἢ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη ἀπὸ τότε πὸν ἦμουν οἰκότροφος στοῦ κ. Γουίμφιλντ. Δὲν ἦταν μόνη, καθὼς μοῦ εἶπε. Ὁ πατέρας τῆς τὴν συνώδευε μαζί μὲ τὸν Οὔρια Χήπ.

— Καὶ εἶνε τώρα συνεταιίρος τοῦ πατέρα σου, τὴ ρώτησα, πὸν ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρη;

— Ναι, μοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄγνη. Εἶχαν κάποια δουλειὰ στὸ Λονδίνο κι' ἐπωφελήθηκα τοῦ ταξιδιοῦ τους γιὰ νὰρθω κι' ἐγώ. Μὴ νομίσης ὅτι ὁ ἐρχομός μου ἦταν μόνο γιὰ νὰ σὰς δῶ, γιὰτί... — μοῦ φαίνεται πὸν εἶμαι ἄδικα προκατειλημμένη ἐναντίον τοῦ Χήπ — μὰ δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω τὸ μπαμπὰ νὰ ταξιδέψῃ μόνος μαζί του.

— Κι' ἔξασκεῖ πάντα τὴν ἴδια ἐπίδρασι στὸν πατέρα σου, Ἄγνη;

— Α! εἶπεν ἡ Ἄγνη, κουνῶντας τὸ κεφάλι τῆς. “Ὅλα ἄλλαξαν τόσο στὸ παλῆθ κι' ἀγαπημένο σπίτι μας, ὥστε μὲ δυσκολία θὰ τὸ ἀναγνωρίζεις. Κατοικοῦν τώρα μαζί μας.

— Ποιοί; ἔκανα ξαφνιασμένος.

— Ὁ Χήπ καὶ ἡ μητέρα του. Ὁ Χήπ ἔχει πάρει τὴν παληὰ κάμαρή σου, εἶπεν ἡ Ἄγνη κυττάζοντάς με στὰ μάτια.

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι θὰ τὸν πετοῦσα μὲ τὶς κλωτσιές ἀπὸ κεῖ μέσα!

— Ἐγὼ κράτησα τὸ μικρὸ μου γραφεῖο, αὐτὸ ὅπου ἔπαιρνα ἄλλοτε τὰ μαθήματά μου. Πὸν περνᾷ ὁ καιρὸς! Τὸ θυμάσαι τὸ γραφειάκι μου;

— Ἄν τὸ θυμάμαι, Ἄγνη; Στὴν εἴσοδο αὐτοῦ τοῦ γραφείου σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορά.

— Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶνε πάντα τὸ ἴδιο, εἶπεν ἡ Ἄγνη χαμογελῶντας. Εἶμαι εὐχαριστημένη πὸν κράτησες μιὰ εὐχάριστη ἀνάμνησι του. Εἶμαστε εὐτυχισμένοι τότε.

— Ναι, ἀλήθεια, πολὺ εὐτυχισμένοι.

— Κράτησα τὸ μικρὸ αὐτὸ γραφεῖο γιὰ λογαριασμό μου, μὰ καταλαβαίνεις ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀφήνω μόνη τὴν κ. Χήπ. Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τῆς κρατᾷ συχνὰ συντροφιά, κι' ὅταν ἀκόμα θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω μόνη. Μὰ δὲν ἔχω ἄλλο λόγο νὰ παραπονιέμαι ἐναντίον τῆς. “Ἄν μὲ κουράζει καμμιὰ φορά μὲ τὸ νὰ μοῦ ἐκθειάζῃ ἀδιάκοπα τὸ γιοῦ τῆς, εἶνε πολὺ

φυσικὸ αὐτὸ ἐκ μέρους μιᾶς μητέρας. Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ Χήπ δειχνεται πολὺ καλὸς γιοῦς.

Κύτταξα τὴν Ἄγνη, ἐνῶ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια. Μὰ τίποτε δὲν ἔδειχνε στὴν φυσιογνωμία τῆς ὅτι εἶχε ὑποψιαστῆ τούς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Χήπ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὴν κἀνῃ γυναίκα του.

— Τὸ πιὸ δυσάρεστο ἀπὸ τὴν παρουσία τους μέσα στὸ σπίτι, συνέχισε ἡ Ἄγνη, εἶνε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ θρῖσκωμαι μὲ τὸ μπαμπὰ ὅσο θὰ ἤθελα. Ὁ Οὔρια μπαίνει διαρκῶς μεταξύ μας κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ ἐπαγρυπνῶ κοντὰ του. Μὰ ἂν ποτὲ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸν ξεγελάσουν ἢ νὰ τὸν προδώσουν, ἐλπίζω πὸν ἡ τρυφερὴ καὶ πιστὴ στοργή μου, θὰ θριαμβεύσει στὸ τέλος. Εἶμαι βέβαιη πὸν ἡ ἀγάπη κ' ἡ ἀφοσίωσις θριαμβεύουν πάντοτε σὲ ὅλους τούς κινδύνους, σὲ ὅλα τὰ κακά.

“Ἐνα φωτεινὸ χαμόγελο, ὅμοιο τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχα δῆ ποτὲ σὲ κανένα ἄλλο πρόσωπο, ἔσβυσε στὰ χεῖλη τῆς, καὶ, καθὼς φτάναμε πρὸν στὸ σπίτι μου μὲ ρώτησε ἂν ἤξερα τὴν ἀφορμὴ τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς τῆς θείας μου. Μαθαίνοντας ὅτι ἡ τελευταία δὲν μοῦ εἶχε πῆ ἀκόμη τίποτε, πῆρε ὕφος ἀνήσυχου καὶ μοῦ φάνηκε πὸν ἔνοιωσα τὸ μπράτσο τῆς νὰ τρέμῃ ἐλαφρὰ ἀπάνω στὸ δικό μου.

Βρήκαμε τὴν θεία μου μόνη κι' ἐλαφρὰ ἐρεθισμένη. Εἶχε φιλονεικήσει μὲ τὴν σπιτονοικοκυρά μου κ. Κρούπ, ἡ ὁποία τόλμησε νὰ τῆς πῆ ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ μὲνῃ μιὰ γυναίκα (κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ θεία μου) στὸ διαμέρισμα ἐνὸς νέου! Τότε ἡ θεία μου, χωρὶς νὰ δώσει καμμιὰ προσοχή στούς σπασμούς πὸν ἔπιασαν τὴν κ. Κρούπ, τῆς εἶπε πὸν ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ ρακὴ πὸν ἔκλεψε ἀπὸ τὸ μπουφέ μου καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς ἀδειάσει τὴ γωνιά. Ἡ κ. Κρούπ τῆς ἀπάντησε ὅτι θὰ κατέφευγε στὴ δικαιοσύνη, γιὰτί τέτοιες προσβολές ἐτιμωροῦντο ἀπὸ τὸ νόμο, κι' ἔτσι τὸ ἐπεισόδιό ἐληξε.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Ἄγνης ἔκανε τὴν θεία μου νὰ χαρῆ πολὺ καὶ μᾶς διηγήθηκε γελῶντας τὸ ἐπεισόδιό τῆς μὲ τὴν σπιτονοικοκυρά.

“Ἐπειτα ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῆς θείας μου καὶ τῆς διηγήθηκα τὴν πρῶινή μου ἀπόπειρα στοὺς κ. κ. Σπένλοου καὶ Ζόρκινς.

— Αὐτὸ τὸ διάθεμα δὲν ἦταν πολὺ φρόνιμο, Τρότ, εἶπεν ἡ θεία μου, μὰ ἐνήργησες μὲ καλὴ πρόθεσι. Εἶσαι ἕνα λαμπρὸ παιδί — ἕνας λαμπρὸς νέος, μπορῶ νὰ πῶ τώρα, — καὶ εἶμαι περήφανη γιὰ σένα! “Ὡς τὴν στιγμή αὐτὴ ὅλα πᾶνε καλά. Καὶ τώρα, Τρότ καὶ Ἄγνη, ἄς ἐξετάσουμε τὴν ὑπόθεσι τῆς ὑποφανομένης Μπέτσου Τρότγουντ καὶ ἄς δοῦμε πὸν θρῖσκεται.

Εἶδα τὴν στιγμή ἐκείνη πὸν ἡ Ἄγνη εἶχε χλωμιάσει καὶ πὸν προσεχτικὰ κύτταζε τὴν θεία μου. Μὰ κ' ἡ θεία μου πὸν χαιδεύε τὸ γάτο τῆς, κύτταζε μὲ τὴν ἴδια προσοχή τὴν Ἄγνη.

Κ' ἡ θεία μου ἄρχισε νὰ μᾶς ἐξηγῆ τὴν καταστροφή. Μᾶς εἶπε, πὸν ἐνῶ στὴν ἀρχὴ εἶχε τοκίσει τὴν περιουσία τῆς, ἄκουσε τὴν ὑπόδειξι τοῦ οἰκονομικοῦ τῆς συμβούλου καὶ τὴν τοποθέτησε σὲ ὑποθήκες. Πὸν στὴν ἀρχὴ ὅλα πῆγαιναν καλά, καὶ πὸν κατόπιν ἄρχισαν νὰ χαλᾶνε, γιὰτί κι' ὁ οἰκονομικὸς τῆς σύμβουλος δὲν ἦταν πειὰ σὲ θέσι νὰ τῆς δίνει καλές συμβουλές, ὅπως ἄλλοτε (καὶ οἰκονομικὸς τῆς σύμβουλος ἦταν ὁ κ. Γουίμφιλντ, ὁ πατέρας τῆς Ἄγνης). Πὸν τότε ἀνέλαβε μόνη τῆς τὴ διαχείρισί τῆς καὶ πὸν ἔχασε τέλος σὲ μιὰ Τράπεζα πὸν χρεωκόπησε.

— Αὐτὴ εἶνε ὅλη μου ἡ ἱστορία, κατέληξε ἡ θεία μου. “Ἄν εἶχα περισσότερα χρήματα νὰ χάσω, θὰ τὰ ἔχανα κι' αὐτά. Κ' ἡ ἱστορία μου θὰ εἶχε ἕνα κεφάλαιο παραπάνω. Μὰ δὲν εἶχα ἄλλα χρήματα κ' ἡ ἱστορία τελείωσε αὐτοῦ.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἄγνη εἶχε σηκωθῆ κι' ἄκουγε τὴν θεία μου κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τῆς. “Ἐπειτα κοκκίνισε, χλωμιάσει, φαινόταν τρομαγμένη, τὰ μάτια τῆς εἶχαν ἀνοιξει διάπλατα. “Ἐγὼ εἶχα μαντέψει τὴν ἀφορμὴ τῆς ταραχῆς τῆς: φοβόταν μήπως ὁ πατέρας τῆς ἦταν ὁ κύριος αἴτιος τῆς καταστροφῆς. Ἡ θεία μου ὡστόσο πῆρε τὰ χέρια τῆς Ἄγνης μέσα στὰ δικά τῆς κι' ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Αὐτὴ εἶν' ὅλη ἡ ἱστορία μου! ξαναῖπε. Θεέ μου, ναί! Αὐτὴ εἶνε ὅλη. ἴσως μπορῶ νὰ προσθέσω ἀκόμη καὶ τὸ ἐξῆς: ὅτι θὰ ζήσω πολὺ εὐτυχισμένη στὸ μέλλον!...

ΕΞΕΔΟΘΗ

καὶ ἀπεστάλη εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα

“**Ἡ ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,**”

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρὸς

Ζητήσατέ τὴν καὶ ἀπὸ τὰ γραφεία μας.

Διὰ τούς ἐν Ἀθήναις ..... Δρ. 10

Διὰ τούς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 12

συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων ταχ. ἀποστολῆς.

(Ἀκολουθεῖ)